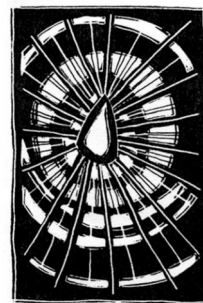

Doba vánoční – Ve dne A – B – C

*Na počátku bylo Slovo
a to Slovo bylo u Boha
a to Slovo byl Bůh. (Jan 1,1)*

První čtení

Izaiáš 52,7-10

Jak je krásné (vidět) na horách nohy posla, (který přináší) radostnou zprávu, který zvěstuje pokoj, hlásá blaho a oznamuje spásu, který praví Siónu: "Bůh tvůj kraluje!" Slyš! Tvoji strážní pozdvihují hlas a jásají spolu, neboť vidí na vlastní oči, jak se Hospodin vrací na Sión. Radujte se a jásejte vespolek, jeruzalémské trosky, neboť Hospodin utěšil svůj lid, vykoupil Jeruzalém. Obnažil Hospodin své svaté rámě před očima všech národů a všechny končiny země uzří spásu našeho Boha!

Druhé čtení

Židům 1,1-6

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna. Jeho ustanovil dědicem všeho a skrze něj také stvořil svět. On je odlesk jeho (božské) slávy a výrazná podoba jeho podstaty, on všechno udržuje svým mocným slovem. Když vykonal očistu od hříchů, zasedl na výsostech po pravici (Boží) velebnosti a stal se o to vznešenějším než andělé, oč je převyšuje svou důstojností, které se mu trvale dostalo. Vždyť komu z andělů kdy (Bůh) řekl: 'Ty jsi můj syn. já jsem tě dnes zplodil'? A dále: 'Já mu budu otcem a on mi bude synem.' A až bude opět uvádět svého Prvorozeného na svět, řekne: 'Ať se mu klanějí všichni Boží andělé!'

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila.

Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

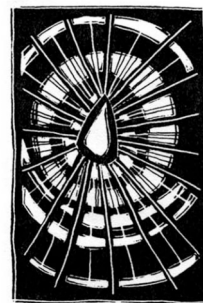
K zamyšlení

Bůh přišel. Je tady. A proto je vše jiné, než si myslíme. Čas z věčného plynutí přešel do události, která s tichým a jasným cílem vede k určitému konci, kdy my a svět stojíme před odhalenou Boží tváří. Když říkáme, že jsou vánoce, pak říkáme, že Bůh řekl své poslední, nejhlubší a nejkrásnější slovo, které se stalo Tělem. Slovo, které se nedá odvolat, jelikož je Božím definitivním rozhodnutím, jelikož to byl sám Bůh ve světě. A tato slova znamenají miluji tebe, tebe svět a tebe člověka. To je zcela neočekávané, nepravděpodobné slovo. Jak toto slovo může člověk vyslovit, když zná lidi a svět a jejich odporně prázdné hlubiny. Ale Bůh je zná lépe než my. A přesto toto slovo řekl, ve kterém se sám narodil. Toto láskyplné slovo, které se stalo tělem, a které vytváří těsné spojení mezi Bohem a námi (my se můžeme pouze bránit tomu polibku lásky, který hoří na našich rtech). Toto slovo vyřkl Bůh při narození svého syna. A nyní vládne ještě malou chvíli ve světě klidné ticho a všechen hluk, který člověk hrdě nazývá dějinami nebo vlastním životem, je pouze lest lásky, která umožní člověku svobodně odpovědět na její poslední slovo. A v této dlouhé krátké chvíli Božího mlčení by měl ještě jednou ke slovu přijít člověk a měl by Bohu, který vedle něj čeká v mlčenlivém čekání, říci: "já", ale raději ne, neměl by říkat vůbec nic, ale v tichosti se oddat Boží lásce, která je zde, protože se narodil Boží Syn.

(Z: Karl Rahner SJ, Malý církevní rok, Mnichov, 1954)

Doba vánoční – Ve dne A – B – C

*Na počátku bylo Slovo
a to Slovo bylo u Boha
a to Slovo byl Bůh. (Jan 1,1)*

První čtení

Izaiáš 52,7-10

Jak je krásné (vidět) na horách nohy posla, (který přináší) radostnou zprávu, který zvěstuje pokoj, hlásá blaho a oznamuje spásu, který praví Siónu: "Bůh tvůj kraluje!" Slyš! Tvoji strážní pozdvihují hlas a jásají spolu, neboť vidí na vlastní oči, jak se Hospodin vrací na Sión. Radujte se a jásejte vespolek, jeruzalémské trosky, neboť Hospodin utěšil svůj lid, vykoupil Jeruzalém. Obnažil Hospodin své svaté rámě před očima všech národů a všechny končiny země uzří spásu našeho Boha!

Druhé čtení

Židům 1,1-6

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna. Jeho ustanovil dědicem všeho a skrze něj také stvořil svět. On je odlesk jeho (božské) slávy a výrazná podoba jeho podstaty, on všechno udržuje svým mocným slovem. Když vykonal očistu od hříchů, zasedl na výsostech po pravici (Boží) velebnosti a stal se o to vznešenějším než andělé, oč je převyšuje svou důstojností, které se mu trvale dostalo. Vždyť komu z andělů kdy (Bůh) řekl: 'Ty jsi můj syn. já jsem tě dnes zplodil'? A dále: 'Já mu budu otcem a on mi bude synem.' A až bude opět uvádět svého Prvorozeného na svět, řekne: 'Ať se mu klanějí všichni Boží andělé!'

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka: to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan o něm vydával svědectví a volal: "To je ten, o kterém jsem řekl: 'Ten, který přijde po mně, má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.'" Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišly skrze Ježíše Krista. Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náručí Otcově, ten (o něm) podal zprávu.

K zamyšlení

Bůh přišel. Je tady. A proto je vše jiné, než si myslíme. Čas z věčného plynutí přešel do události, která s tichým a jasným cílem vede k určitému konci, kdy my a svět stojíme před odhalenou Boží tváří. Když říkáme, že jsou vánoce, pak říkáme, že Bůh řekl své poslední, nejhlubší a nejkrásnější slovo, které se stalo Tělem. Slovo, které se nedá odvolat, jelikož je Božím definitivním rozhodnutím, jelikož to byl sám Bůh ve světě. A tato slova znamenají miluji tebe, tebe svět a tebe člověka. To je zcela neočekávané, nepravděpodobné slovo. Jak toto slovo může člověk vyslovit, když zná lidi a svět a jejich odporně prázdné hlubiny. Ale Bůh je zná lépe než my. A přesto toto slovo řekl, ve kterém se sám narodil. Toto láskyplné slovo, které se stalo tělem, a které vytváří těsné spojení mezi Bohem a námi (my se můžeme pouze bránit tomu polibku lásky, který hoří na našich rtech). Toto slovo vyřkl Bůh při narození svého syna. A nyní vládne ještě malou chvíli ve světě klidné ticho a všechn hluk, který člověk hrdě nazývá dějinami nebo vlastním životem, je pouze lest lásky, která umožní člověku svobodně odpovědět na její poslední slovo. A v této dlouhé krátké chvíli Božího mlčení by měl ještě jednou ke slovu přijít člověk a měl by Bohu, který vedle něj čeká v mlčenlivém čekání, říci: "já", ale raději ne, neměl by říkat vůbec nic, ale v tichosti se oddat Boží lásce, která je zde, protože se narodil Boží Syn.

(Z: Karl Rahner SJ, Malý církevní rok, Mnichov, 1954)